

text

Teresa Broseta i Jordi Payà

il·lustracions
Javier Lacasta Llácer

bromera

Quin oratge farà demà?

Descobreix els secrets de la meteorologia

1

Tres és massa

Valeri baixa de l'autobús de l'escola i pega a córrer com si el perseguira un bou. Així i tot li arriba ben clara la veu d'Elvira, que li va al darrere:

–No m'esperes, no, antipàtic!

Valeri està a punt de parar en sec, però no ho fa. Sense girar-se, crida:

–És que hui tinc molta pressa!

És una mentida com un cabàs, i està segur que Elvira ho sap perfectament. Nota que les galtes se li fan roges com pebrots, en part per la vergonya i en part per la carrera. I, per dir-ho tot, també per culpa de la calor que fa! Si sembla més agost que octubre...

Arriba al portal a galop i clava el dit en el botó del porter automàtic.

—«Ring, ring, ring, ring, ring!!!»

Al cap d'una estona que se li fa molt llarga, sona la veu irritada de l'àvia Balbina:

—Una mica de paciència, Valeri, que encara no sé volar!

—Perdó! —exclama immediatament Valeri.

Mentre puja l'escala tan ràpid com pot, lamenta la seua impaciència. L'àvia Balbina, que no pot córrer per culpa del maluc des-

marxat, s'enfada quan algú li va amb presses. I, ara mateix, l'última cosa que necessita és una àvia enfadada!

Per sort, quan arriba al cinqué pis, veu que l'àvia l'espera amb la porta oberta i un somriure als llavis.

–Què passa, que estàs pixant-te? –pregunta, divertida.

–Exacte! –contesta Valeri, continuant la carrera fins al lavabo. Nota que té la cara encesa en flames. No té gens de pràctica en això de dir mentides!

En eixir del bany, l'àvia l'espera a la porta de la cuina.

–Que no puja hui Elvira a berenar? He fet una coca de llanda que fa olor de glòria!

Valeri es mira la punta dels peus i tartamudeja:

–Nn-no, és que, que, és...

Les paraules no li ixen per molt que s'esforce. Tres mentides en una vesprada en són massa!

L'àvia, que se'l coneix com el palmell de la mà, pregunta amb suavitat:

—És que t'has barallat amb ella, fill?

I Valeri, amb un filet de veu, confessa:

—Sí.

—Com és possible, tan amics com sou? —fa l'àvia—. Vine, vine a la cuina i m'ho contaràs mentre berenem... Llàstima de coca, tan a gust com se la menja Elvira...

Valeri arrossega els peus rere ella fins a la cuina, s'escarxofa en una cadira de boga i pregunta:

—Àvia, els noviets han d'estar sempre d'acord en tot, veritat?

L'àvia Balbina esclata en rialles:

—No, home, no! Qui t'ha dit això?

–Ningú –fa el xiquet, orgullós–. Ho he pensat jo a soles.

–Ah, sí? –l'àvia talla la coca i pren cadira, interessada–. I per què ho has pensat, això?

Entre mos i mos de coca, Valeri li ho explica:

–Mira el pare i la mare! No estaven mai d'acord i ara ja no són nòvios... Com els pares d'Elvira, que també estan separats. Per això crec que no es pot ser nòvios si no s'està d'acord en tot... Que no és de veres, àvia?

–Anem a pams, Valeri –somriu l'àvia, allargant-li més coca–. Una parella no pot funcionar si no estan mai d'acord en res, en això tens raó. Però no cal que estiguen d'acord en tot i tot el temps, fill meu. Ni molt menys!

–No? –fa Valeri amb uns ulls com taronges.

–Clar que no! Si no, la vida seria un avoriment...

Els ulls de Valeri s'il·luminen. S'havia emportat un bon disgust pensant que Elvira i ell ja no podrien ser noviets mai de la vida. Per això havia baixat de l'autobús a la carretera, fugint d'Elvira, i no l'havia convidada a berenar. Però si l'àvia deia que els noviets no han d'estar d'acord sempre en tot, encara tenia una oportunitat!

L'àvia Balbina, com si li llegira els pensaments, diu aleshores:

–Vinga, Valeri, per què no baixes a parlar amb Elvira? Si feu les paus, encara arribarà a temps de tastar la coca...

Valeri s'alça com un coet, deixa un bes apegalós en la galta de l'àvia i ix de casa a la carretera deixant-se la porta oberta. Sort que Elvira viu justament al pis davall del seu!

«Ring, ring, ring, ring, ring!!!»

Elvira no tarda ni un segon a obrir la porta, com si estiguera esperant-lo. Amb un llampec burleta en els seus ulls blaus com la mar, li amolla:

–Hola, guapo! Ja se t’han passat les preses?

Les galtes de Valeri tornen a cremar, com cada vegada que aquella descarada li diu guapo. Fent un esforç, murmura:

–Jo... Jo vull que fem les paus, Elvira! I convidar-te a berenar, si és que no has berenat encara!

La rialla d’Elvira rebotava per tota l’escala.

–Ai, Valeri, estàs tan graciós!

Valeri es mosqueja:

–Però fem les paus o no?

–Sí, home, sí! –torna a riure Elvira–. I també puge a berenar amb tu... No he de

pujar? Amb l'oloreta tan bona que fa la coca
de l'àvia Balbina...

